

$\frac{7}{3}$. (Ordfører: Gustav Pedersen). Anmeldt i folketinget $\frac{8}{3}$ (F. sp. 3417). 1. beh. $\frac{16}{3}$ (F. sp. 3744). 2. (sidste) beh. $\frac{22}{3}$ (F. sp. 3890). Optaget i lovtidende som bekendtgørelse nr. 109 af 22. marts 1956.

Ifølge lov nr. 203 af 11. juni 1954 om folketingets ombudsmand § 3 fastsætter folketinget almindelige bestemmelser for ombudsmandens virksomhed, og efter folketingets forretningsorden § 7, stk. 1, nr. 6, sker dette efter indstilling fra ombudsmandsudvalget.

Da ombudsmandsinstitutionen den 1. april 1955 påbegyndte sin virksomhed, forelå der et oprindeligt af justitsministeriet udarbejdet, senere under udvalgsforhandlinger noget ændret udkast til instruks for folketingets ombudsmand. Dette udkast blev betragtet som gældende, indtil den endelige instruks var vedtaget af folketinget.

Under fortsatte forhandlinger om sagen, hvori ombudsmanden deltog, underkastedes udkastet en omarbejdning af såvel reel som formel karakter. Det lykkedes derved at nå frem til en affattelse, som alle udvalgets medlemmer kunne tiltræde, efter at der var taget hensyn til forskellige bemærkninger, som justitsministeren og — forsåvidt angår § 4, stk. 2 — formanden for det af folketinget i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, nedsatte tilsyn med behandlingen af frihedsberøvede udenfor strafferetsplejen havde haft lejlighed til at fremføre.

Ombudsmandsudvalget afgav derpå betænkning til folketinget med indstilling om vedtagelse af instruksen i den affattelse, man var nået til enighed om, nemlig følgende:

§ 1. Det påhviler folketingets ombudsmand på folketingets vegne at have indseende med statens civile og militære forvaltning.

§ 2. Ombudsmandens virksomhed omfatter ministrene, statens tjenestemænd og alle andre personer, som virker i statens tjeneste, jfr. dog stk. 2 og 3.

Dommernes embedsførelse falder i det hele udenfor ombudsmandens virksomhed. Dommerfuldmægtigene henhører derimod under ombudsmandens virksomhed i det omfang,